

Forfatter: Sphinxen

Titel:

Citation: "Sphinxen", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-workid54564.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Sphinxen

Et Eventyr (i den Callot-Hoffmannske Maneer)

»Gamle Stokke! fornuftige Stokke! Spitsborgerstokke!« raabte en gammel Sælgekone paa Gaden i Hamborg, og viste de Forbigaaende en heel Favn fuld af Spanskrør og Knortekjeppe af forskellig Størrelse og med Beenknapper i allehaande underlige Dyreskikkelser og Grimasansigter; men der var Ingen som købte; dertil havde Alle for travlt med deres egen Handel og Vandel. Endelig kom der en ung rask Herre ned ad Gaden, i en gammeldysk Kofte, med lange Lokker om Ørene, og en lille Kallot paa tre Haar. Han saae ud som en Student, og lod ikke til at have travlt med nogen Ting i Verden; men syntes ret beqvemt og velfornøiet at spadsere gennem den vide Verden, og lade dens brogede Skikkelser tumle sig omkring ham som de vilde, ligesom i et tragikomisk Skuespil, hvorved han selv kun var den rolige Tilskuer. Da Kjærlingen saae ham, begyndte hun at skrige endnu høiere, og nu raabte hun: »nye Stokke! Studenterstokke! Dagdriverstokke! romantisk-poetiske Stokke! ravsplitterpinendegale, djævleblændte Stokke!«

»Hei Mutter! - raabte Arnold - saadan en Stok maa jeg endelig have; lad mig faae en af de galeste, eller ere de maaskee alle lige kloge?«

»Vil han have den galeste, skal han sku ogsaa betale den dyrt - svarede Kjærlingen - rnen tag sig saa iagt, at den ikke gjør ham selv gal! Denne her er saa djævleblændt, som nogen ærlig Mand kan forlange; men den er ogsaa en Groschen værd imellem Brødre.«

»Tag De kun den! jeg staaer Dem inde for, den er god« - hvidskede en venlig sølvklar Stemme ham i Øret; Arnold saae sig om, og saae en munter fantastisk klædt Yngling, som nikkede fortrolig til ham i Forbigaaende og forsvandt i Folkevrimlen. Arnold stod endnu med Stokken i Haanden, og tænkte paa hvem den smukke Yngling kunde være; men nu skreg Sælgekonen atter med sin skjærende Stemme: »allamodiske Stokke! fantastiske Stokke, Daarekistestokke!« Stakkels Kone - tænkte Arnold - hun er nok ikke rigtig i Hovedet; det er

Fra Eventyr og Fortællinger, 1820

43

Synd andet, end give hende Handsel. Han købte Stokken og gik, men hørte længe, hvor Kjærlingen loe efter ham og raabte: »splinternye Stokke, Bloksbjergsstokke, Helvedfartsstokke, Fandens-Oldemodersstokke!« Nu stod først det gamle Kjærlingeansigt ret levende for ham og syntes ham med eet saa forunderlig rædsomt, at han allerede løftede Stokken og vilde kaste den fra sig, for ingen Erindring at have længer om det hæslige Syn. Men da han nu betragtede den nøiere, forandrede han snart sin Beslutning; thi paa den elfenbeens Knap, hvor han først troede at have seet et gammelt rynket Qvindeansigt, ikke uligt den vanvittige Kones, som havde solgt ham den, der opdagede han nu det deiligste Pigeansigt, hans Øine nogensinde havde seet. Han saae nu først, at Knappen forestillede en Sphinx, som smilede hemmelighedsfuldt med det lille fortryllende Ansigt, og holdt Pegefingern saaledes i Veiret, at den snart syntes at vinke, snart at true eller advare, og uagtet Stokken selv kun var en simpel Tjørnekjep, gav dette fuldendte Konstværk paa Knappen den en Værdie, som ingen Priis syntes ham stor nok til at opveie. Nu glemte han ganske den hæslige Gamle over det skønne Billede, han havde i sin Haand, og jo mere han betragtede den lille smilende Sphinx jo hedere blev han om Hjertet, jo stærkere blussede hans Kinder. Saaledes gik han næsten en halv Dag uden at vide hvorhen, til han endelig stødte Panden mod en Træbul og saae sig midt i en stor mørk Skov. Da mærkede han først selv hvorledes han havde det. Plager Fanden dig Arnold! - sagde han ved sig selv - er du gaaet fra Forstanden og blevet forelsket i en Stokkeknep? Han brast herover selv i en høi Latter, og holdt først inde, da han hørte sin Latter besvaret i Skoven, og af en Stemme, som han vilde tage for Gjenlyden af sin egen, hvis den ikke just ved sin vrængende Liighed med hans syntes at haane den vildfarne Vandrer. »Mon Fanden har her sit Spil?« - raabte han nu. »Fanden har her sit Spil« svarede den spottende Stemme. Da blev han heed om Ørene, men besindede sig strax og skammede sig over sig selv. Det kan dog jo ikke være Andet end Gjenlyden - tænkte han -men Natten falder paa, jeg vilde dog ønske, at jeg vidste hvor jeg var. Eller skulde jeg virkelig være selvanden her i Skoven? »Saa her frem da - raabte han - er her nogen saa kom, om saa det er den lede Satan selv.« Denegang var der Ingen, som svarede; men Arnold gruede over sine egne Ord og tænkte ved sig selv: hvo lægger mig dog saadanne gale Ord i Munden? havde Ekko nu svaret: det er den lede

borte. »Nei, det er ikke længer til at holde ud - raabte han - det forbandede Ekko gjør mig gal.« Idetsamme hørte han en Raslen i Bladene, og Noget bevægede sig under hans Fod, med en hæsliq hvæsende Lyd. Han trak hastig Foden tilbage og saae, der laae en stor Skrubtudse med den hvide spættede Bug iveiret og kravlede. Med en uvilkaarlig Rædsel stødte han Stokken i dens ækle Bug og kastede den langt bort fra sig over de nærmeste Buske. Men der, hvor den faldt, skinnede Maanen just frem mellem Grenene, og Arnold vidste nu ikke, om han vaagede eller drømte; thi han syntes tydelig, at den gamle Sælgekones Ansigt grinte til ham gennem Busken i Maaneskinnet og lignede Skrubtudsens spættede Bug. »Forbandede Hex! - raabte han - det er dig, som har gjort mig forrykt idag.« Han foer med Stokken mod det grinende Ansigt; men saae nu intet Andet, end den hvide spættede Knast paa en Birkestamme. Han loe atter høit over sig selv; men en umaadelig Latter lød ham i samme Øieblik imøde fra alle Kanter. Nu reiste Haaret sig paa hans Hoved og den kolde Sved sprang ud af hans Pande. »Heida! I Djævle, I Hexe, I Trolde! - raabte han, - Fanden og hans Oldemoder! eller hvem I er, gjør Jer nu saa lystige med mig som I vil! nu har I mig dog med Huud og Haar, hvis der ikke kommer en Engel fra Himlen og befrier mig.« Derpaa styrtede han som en Besat igjennem Skoven, og standsede ikke, førend Foden gled for ham paa en slibrig Tudse, og Aandedrættet gik fra ham idet han styrtede hovedkulds ned som i en Afgrund.

✂ Da han kom til sig selv igjen, laae han paa et guldvirket Teppe i et lyst glimrende Ridderslot, og Morgensolen skinnede muntert og livligt ind til ham. En deilig ung Ridderdame, med stille betydningsfulde Maaneskins-Øine og lange brune Lokker over den elfenbeenshvide Hals, stod ved hans Leie og betragtede ham med et ubeskriveligt gaadefuldt Smil, da han slog Øinene op.

✂ »Hvor er jeg? - spurgte Arnold og sprang op, idet han henrykt og forundret saae paa den Skjønne - er Tiden gaaet tilbage med mig? Er den herlige Middelalder opstaaet af Graven? eller er jeg løbet lige ind i Himlen her og har lagt Veien hertil gennem Helvede? og er min Stok blevet levende? - eller er jeg selv maaskee blevet gal? eller, uden Fortrydelse, ædle Ridderdame, I skulde dog aldrig være en 45 Stokkeknep? - en Sphinx vil jeg sige - eders skjønne Aasyn mener jeg kun - har noget saa besynderligt hemmelighedsfuldt....«

✂ »Deres Feber er endnu ikke ganske forbi - svarede den Skjønne - De fantaserer endnu, hører jeg; men besind Dem, og lad ikke de besynderlige Tanker faae Magt over Dem. De er paa Grevinde Cordulas Lystslot, og har lagt Veien hertil gennem min Fjeldskov. Den er meget vildsom og farlig at gennemvandre i Mørke, og jeg fandt Dem nedstyrtet af en steil Fjeldskraaning tæt her ved Slottet, da jeg imorges var ude og saae Solen staae op. Den Stok, De drømmer om, og hvorpaa De formodentlig har opdaget et Ansigt, som ligner mig, see den staaer her ved deres Side. Hvorledes den er kommet i deres Haand, veed jeg ikke; men den har tilhørt mig tilforn og er et Værk af den lille Floristan, som ofte finder sin Fornøielse i at afbilde mig i saadanne sælsomme Skikkelser.«

✂ »Nu er hele Verden mig en Gaade - sagde Arnold - jeg lever jo dog i det nittende Aarhundrede, veed jeg, og har studeret ved Universitetet i Kiel, og veed, at der hverken er Hexe eller Spøgelser, eller fortryllende Feer til, og dog synes det mig siden igaar Middags, at jeg har oplevet noget af alt Sligt. Dersom De nu ikke er en overmenneskelig Fee, ædle Ridderdame, men virkelig Grevinde Cordula og et levende Menneske som jeg, saa haaber jeg, De tilgiver mig en Sindsforvirring, som deres skjønne Aasyn eene og aleene er Skyld i.«

✂ »Underlige Menneske! - svarede Grevinden og rødmede - deres Maade at gjøre Bekjendtskab paa, har noget saa hovedkulds og besynderligt, at jeg ret gjerne nu vil kjende Dem nøiere. Vær min Gjæst her saalænge De vil, og tag Deel i mine Sommerglæder, saalænge det behager Dem her i mit lille afsides Paradiis. Dersom De elsker Sang og Musik, smukke gammeldags Billeder og vidunderlige Eventyr fra de forrige Tider, saa haaber jeg, De ikke skal kjede Dem her. Et lille udvalgt Billedgallerie og en sjelden Samling af gamle Haandskrifter maa underholde Dem naar jeg ikke er tilstede.«

✂ »Deres Godhed fortryller mig,« sagde Arnold henrykt og trykkede den skjønne Grevindes Haand til sine brændende Læber. Et sagte, næsten umærkeligt Tryk af Grevindens lille Elfenbeenshaand, ledsaget af et blufærdigt ahnelsesfuldt Blik, satte nu Arnold i en sød men sælsom Stemning og gjorde ham til det lykkeligste Menneske i Verden. Han fortalte hende derpaa med faa Ord sit hele Levnetsløb, hvoraf 46 Historien med Stokken syntes ham det eeneste Mærkværdige, og hans nærværende Lyksalighed, i den skjønne Grevindes Feeslot og i Glandsen af hendes stille fortryllende Maaneskinsøine, var ligesom det Brændpunkt, hvori alle Himmelstraalerne af hans hele Tilværelse samlede sig og gennemglødede hans inderste Væsen.

✂ Den elskovssvimle Arnold gik nu med Grevinden fra Slottet til Haugen og Lunden. Der forekom det ham som i et velbekjendt vidunderligt Landskab, han som Barn engang havde seet, hvor en Ridder gik med sin Dame paa en eensom skovbegrøet Fjeldstie, mens det gamle gothiske Ridderslot speilede sig i en stille, klar Søe, og en vild brusende Fjeldstrøm skummede hen mellem mosbegrøede Klipper i den dunkle Baggrund. Ofte havde han ønsket sig i det elskende Pars Sted, midt inde i det herlige Landskab, istedetfor, som Adam efter Faldet, at staae udenfor sit Paradiis som Tilskuere og kige ind i den forsvundne Herlighed. - Nu var det ligesom hans Ønske var opfyldt, og han selv var den lykkelige Vandrer, som gik der ved den skjønne Ridderdames Side, og Billedet var ikke længer et malet Konstværk; men en underfuld levende Natur. Fra

Lund og Hauge gik han tilbage til Slottet med den skønne Grevinde, og saae nu Billedgalleriet, hvor de elskeligste og forunderligste Syner henrev ham fra Billede til Billede. Dog Intet af Alt, hvad han her saae, fortryllede ham saameget, som den skønne Grevindes Aasyn, som ved Beskrivelsen over de meest udmærkede Billeder, langt overgik selv de herligste Afbildninger af qvindelig Skjønhed, og udtrykte et Liv og en Begeistring over det Skønne og Herlige, der ligesom forklarende antændte Arnold, og aabnede hans Øie for hvad han aldrig før havde drømt om. Hvad de længst dvælede ved, vare visse sælsomme Billeder, hvori en overnaturlig, underfuld Fantasieverden blandede sig, vild og barrok, i det virkeligste spidsborgerligste Hverdagsliv, og i den besynderligste Contrast, syntes at ville udtale de høieste Ideer i en forvirret Blanding af Skjønhed og Carrikatur. - Derfra fulgte Grevinden ham til Bibliotheket, hvor hun forlod ham og bad ham more sig selv en liden Stund. - Til at studere følte Arnold intet Kald i det Øieblik; men hvert Ord, den skønne Grevinde havde sagt til ham, klang endnu lifligt i hans Øre; mangent huldsaligt Blik, som var faret forbi, kom venligt tilbage i hans Erindring, opflammede hans Elskov og gav Haabet Styrke.

⌘ Imidlertid satte han sig ned og gennembladede mangfoldige 47 Bøger og Haandskrifter, uden at vide et Ord af hvad han læste. Det eeneste han med Bevidsthed dvælede ved, var de trohjertige Træsnit paa de gamle Bøger og de smukke glimrende Vignetter paa Haandskrifterne. Tilsidst faldt der ham en Bog i Haanden, som ved det nye Bind og det nymodens Snit stak underlig af blandt de andre. Det var »der goldene Topf« af Hoffmann; jo længer han læste i den, jo opmærksommere blev han, og syntes tilsidst, at det var noget af hans eget Liv og Levnet, han læste. Hvordan hænger det sammen - tænkte han - du skulde dog vel aldrig selv være Studenten Anselmus? Du skulde dog vel aldrig være »em Phantasiestück in Callott's Manier« ... Længer kom han ikke i disse gale Tanker, da Grevinden traadte ind paany, og han snart igjen ved Synet af hende glemte Alt, hvad han nylig havde læst, og som nær havde bragt ham til at drage sin Originalitet, som et levende Menneske, i Tvivl. - »Er jeg vel et Fantasiestykke i Callott's Maneer, Deres Naade« - havde han nær sagt - men betænkte sig igjen og holdt inde. Det er nok jeg har prostituert mig eengang - tænkte han - og har holdt den skønne Grevinde for en Stokkeknep; hvor kan man dog faae slige fordømte Griller. - Nu talte den Skønne et Par venlige Ord, og de forstyrrende Selvbetragtninger havde Ende. Arnold var atter det lykkeligste Menneske i Verden, og Timerne fløi for ham som Øiebliske i glad Begeistring og den første Kjærligheds ahnelsesfulde Glæde.

⌘ Saaledes forsvandt tre Dage for ham, som en elskelig men flygtig Sommernatsdrøm. Den fjerde Dags Morgen hørte han med Forskrækkelse at Grevinden var syg, og det var strængelig forbudet Tjenerne at indlade Nogen til hende. Den forelskede Arnold blev saare bestyrtet over dette Budskab, og en hemmelig Mistanke opstod i det samme i hans Sjæl, idet han erindrede sig Eventyret om den skønne Melusina, som paa visse Tider var en Slange, og lukkede sig inde naar hendes Forvandlingstid kom. Frygten for noget Lignende her, hvor ogsaa Alting syntes ham saa vidunderligt, som paa et underfuldt Feeslot, satte ham i saa forvirret en Tilstand, at han glemte alle Høflighedsformer og at han her kun var Gjæst. Han stødte Tjenerne voldsomt tilside og trængte lige ind i Grevindens hemmeligste Kammer. Og see! der laae hun i det dunkle Værelse, svagt bestraalet af en Maaneskinslamps underlige Dæmringslys. Hun var bleg som et elfenbeens Billede, og hvilede med Brystet paa den venstre Arm, mens

48 hun hævede den høire Pegefinger og sagde med et gaadefuldt Smil: »Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er jeg?«

⌘ »Hvad seer jeg, min Sphinx - raabte Arnold og stirrede forvirret paa hende - du spørger mig om en Gaade, som jeg ikke kan løse.«

⌘ »Arnold, Arnold! - vedblev Grevinden med ængstelig Stemme - kunde du løse min Gaade, maatte jeg forgaae for dine Øine og dog maa jeg spørge: Hvo er du, og Hvo er jeg?«

⌘ Da var det, som en pludselig Rædsel betog Arnold baade Sands og Samling. Stuen løb rundt med ham, og hvor han vendte sig hen, saae han den skønne blege Sphinx, som spurgte: Hvo er du? Hvo er jeg? Hvo er du? Hvo er jeg? »Jeg veed det jo ikke,« raabte han og tumlede uden Bevidsthed ud af Slottet; allevegne forfulgte ham det underlige Syn, og da han kom til sin Samling igjen, stod han paa Marken tæt uden for Hamborg, med Stokken i sin Haand, Øinene stift fæstede paa den lille elfenbeens Knap, og syntes at have drømt det Altsammen. »Hvor den Stokkeknep dog har ophidset min Phantasie - sagde han og saae paa sit Uhr - det er jo kun en Time siden, jeg gik ud af Hamborg, og havde kjøbt mig denne underlige Spadserestok af den gamle Kone. Eller skulde du virkelig være til? skønne Sphinx! Grevinde Cordula - var det ikke saa jeg drømte hun heed? Jeg vil dog spørge mig for hos forstandige Folk, om der er saadant et Menneske til i Verden.« Han spurgte nu Enhver, han mødte, om den skønne Grevinde Cordula og hendes Lystslot; men Ingen havde nogensinde hørt det Navn nævne før, og Ingen vidste af noget saadant herligt Slot at sige, som det han beskrev; den Henrykkelse, hvormed han udtrykte sig derover, bragte derimod ofte de adstadigste og fornuftigste Folk til at lee, og de betragtede ham som en Phantast, der ikke var rigtig i Hovedet, og som den nyere tyske Poesie udentvivl havde gjort forskruet og gal. »Der er da ingen Tvivl om, det har været en Drøm, og jeg prostituerer mig kun ved at tale derom - tænkte nu Arnold og satte Staven videre frem, ganske bekymret over sit gode Navn og Rygte. - Men Hvo er jeg da selv - vedblev han - det var jo Gaaden, jeg

drømte, min skønne Sphinx gav mig at opløse. Et Elskovsbarn er jeg jo, forladt af Fader og Moder, før jeg vidste mit Navn. Jeg kan spørge hele Verden, Hvo er jeg? og Ingen kan sige mig det. Maaskee er jeg en Fyrstesøn, maaskee gaaer jeg her som en forvandlet Prinds i et Eventyr, og der behøves kun et Ord til at løse Fortryllelsen og give mig en deilig Prinsesse til Brud og et Kongerige 49 til Arv og Eie. Dog ligemeget Hvo jeg er efter Kjødets, vidste jeg kun Hvo jeg er i Aand og Sandhed! er jeg maaskee Digter, eller har jeg kun været det engang i Dromme? Phantasien løber sur nok med mig, og jeg teer mig saa galt i Alt hvad jeg foretager mig, at jeg næsten skulde troe, jeg var Digter. Jeg maa prøve derpaa; jeg vil see om jeg kan skrive et Digt eller et Eventyr. Mit eget Livs Eventyr maa det være, og om denne min Stok maa det handle, om min skønne Sphinx, vil jeg sige, om Grevinde Cordula og hendes fortryllede Slot og om mig selv og Hvo jeg er - ja Hvo jeg er, og Hvo du er, skønne Ubegribelige! det er jo netop Gaaden, som jeg aldrig kan løse, og kan jeg løse den engang, maa du jo forgaae for mine Øine, du skønne Drømmebilled, og uden dig kan Arnold nu jo ikke leve. -

-«

☒ Saaledes taledes han fort med sig selv, til han kom til næste Stad. Der leiede han sig et eenligt Tagkammer, og begyndte at skrive paa sit Eventyr. Men jo længer han skrev, jo mere syntes det ham, at være sandt og virkeligt Alt hvad han skrev, og hvad han dog først selv troede var Digt. For ikke at gaae reent fra sin Forstand, maatte han hvert Øieblik afbryde og løbe ud i den fri Luft, for ved Synet af den virkelige Verden at komme ud af et Drømmeland, hvis Tryllerie berøvede ham al aandelig Frihed og rev ham hen i en Strøm af de besynderligste Forestillinger og Følelser. Men Hvo er jeg da? det var altid Spørgsmaalet, hvorved han standsede, og idet hans eget Væsen saaledes blev Gjenstanden for hans drømmende Forskning, blev han ofte forfærdet for sig selv, og det var ham. ligesom hans Væsen var dobbelt og kunde udtræde af ham selv og aabenbare sig for ham i et synligt Billede. Han erindrede sig da hvad han saa ofte havde hørt og selv udleet som en urimelig Overtroe, at der var Mennesker til, som gik dobbelt, som kunde sees paa flere Steder paa eengang, ja endogsaa see sig selv, og at et saadant Selvsyn altid var et vist Forbud paa Døden. Naar han efter saadanne Tanker kom hjem, gruede han næsten for at træde ind i sit eget Kammer, af Frygt for at see sig selv sidde ved Skriverbordet og skrive Forsættelsen af hans Eventyr. Men saasnart han blev sig Saadant bevidst, bluedes han over sig selv, og loe ofte høit i Eenrum over slige daarlige Griller. Verten, som ofte hørte, at der blev talt høit paa hans Kammer og leet, skjøndt der aldrig kom Nogen til ham, vidste i Førstningen ikke hvad han skulde troe om den besynderlige Fremmede; men saasnart han ved en lille Huusundersøgelse havde gjennebladet hans Papirer, og udfundet, at han

50 udentvivl maatte være en Art Digter, eller saadant noget; saa fandt han Intet mere besynderligt i hvad han saa foretog sig; thi det Slags Folk antog han altid havde en Skrue løs.

☒ En Morgen, det var just St. Hans Dag, stod Arnold i sit Tagkammervindue og tænkte paa sit Eventyr. Det var et deiligt Sommerveir og han saae mangfoldige pyntede Herrer og Damer strømme ud af Stadsporten, for at fornøie sig ved Kilden i den nærliggende Lystskov. Han saae de fornemme Junkere, og de rige Groserersønner tumle deres lystige Gangere og hilse Damerne i de rullende Phaetoner og Viernervogne, mens de sprenge forbi, og han beklagede kun, at han ikke ogsaa var riig, og havde en prægtig Hest at ride paa. Det syntes ham ret en kostelig Glæde, saaledes at fare forbi den eene Skjønhed efter den anden, og glæde sig over en venlig Hilsen i Forbifarende, mens man ilede andre maaskee endnu skjønnere Syner og Hændelser imøde. Hvergang jeg da saae en Vogn med pyntede Damer langt borte, vilde jeg spore min Ganger - sagde han ved sig selv - og maaskee tænke: hun er midt iblandt dem; og naar det saa virkelig var hende, virkelig Grevinde Cordula ... Men det er sandt, det er jo Drøm og Eventyr Altsammen. Dog Hvo kan vide sin Lykke - tænkte han videre - kan jeg ikke ride, saa kan jeg jo gaae. Derpaa tog han Hat og Stok, og gik ud af Porten. Men Lysten til at ride kunde han slet ikke faae ud af sit Hoved, og han tænkte ved sig selv: Hvo der dog nu var et Barn, saa kunde man ride, naar man vilde, paa den første den bedste Kjep, og have ligesaa stor Fornøielse deraf, som siden paa den deiligste Hest i Verden, og naar man troer, man rider, saa rider man jo dog igrunden i Aand og i Sandhed, om ogsaa hele den prosaiske Verden bander paa, man gaaer. Han fordybede sig saa ganske i disse Tanker, at han tilsidst, uden at mærke det, begyndte at ride til Hest paa sin Stok langs ad Landeveien, og da de Forbigaaendes Latter gjorde ham opmærksom paa hans barnagtige Foretagende, blev han ganske skamfuld og vilde tage Stokken i Haanden som før; men mærkede idetsamme, til sin store Forundring, at han greb i et levende Hesteøre, og at han virkelig reed paa en prægtig sneehvid Ganger, der tumlede saa lystig afsted med ham, som han fløi. Nu loe han selv over sin forrige Indbildning, at han kun havde redet paa en Kjep; men hvorfra han havde faaet den deilige Ganger var ham ubegribeligt. Ligemeget -tænkte han tilsidst, efterat han forgjæves havde anstrængt hele sin Tænkraft - nu rider jeg jo dog, og det var det jo, jeg ønskede; nu

51 vil jeg ikke fordærve mig Fornøielsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt - *ab esse ad posse valet consequentia* - Hop! - Støvet fløi ham om Ørene, det gik fort i susende Gallop. Han reed forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det ziirligste. Han hilsede ogsaa sin Huusvert, som gik langsomt med et Par andre Spitsborgere til Vertshuset, og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn,

næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en eenlig Dame. Dersom det nu var den skønne Grevinde Cordula - tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilsende ham med sit hulde fortryllende Smiil, mens han lod Hesten gjøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skønne.

»Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Menneske! - sagde Grevinden - troer De endnu, jeg er en forhexet Melusina eller en Marrnorsphinx, eller vel endogsaa en elfenbeens Stokkeknep?«

»Ak, nei, skønne Grevinde! - svarede Arnold - men hvorfor taledes De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for Alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort deres skønne Billede til min Sjæls eeneste Tanke. Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skønne Grevinde! at jeg for et Øieblik siden var nærved at troe, jeg kun reed paa en Kjøp; jeg syntes, Folk loe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadserestok, men var nær blevet Græsrytter over det Galskab. Jeg har ogsaa havt den taabelige Indbildning - blev han ved - at holde Deres Naade selv og mit sidste behagelige Ophold paa deres Slot for en Drøm og et Eventyr; og selv nu, da den huldsaligste Nærværelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig og at ogsaa dette kunde være et Slags Drøm.«

»Troer dog deres egne Øine - sagde Grevinden - deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa deres egen Tilværelse. - Slaa nu alle Skrupler i 52 Glemmebogen og vær glad, see nu ere vi jo allerede i Skoven.« Vognen holdt; Arnold svang sig hurtig af Sadelen og hjalp Grevinden ud. »Bring Heste og Vogn til Slottet,« sagde hun til sin lille Kjøresvend, som Arnold nu først blev vaer, og i hvem han med Forundring gjenkjendte hin skønne fantastisk klædte Yngling, som han sidst havde seet paa Gaden i Hamborg. Han fik ikke Tid til at yttre sin Forundring herover; thi Grevinden tog ham fortrolig under Armen og sagde med sin kjærligt tonende Stemme: »nu følger De mig dog til mit Slot, og bliver hos mig længer end sidst, haaber jeg.«

»Til evig Tid« - sagde Arnold og trykkede den lille elfenbeenshvide Haand til sine Læber; og neppe vare de paa et eenligt Sted i Skoven, førend den elskovssvimle Arnold laae begejstret for den Skønnes Fod, og fremstammede med glødende Læber og bankende Hjerter den varmeste og inderligste Kjærlighedstilstaaelse. Rødmunde hævdede den Skønne ham op i sine deilige Arme og sagde efter en betydningsfuld Taushed, med et alvorligt prøvende Blik: »Dersom du virkelig elsker mig saa høit, som du siger, hvi tænker du da saa meget paa, hvad vi ere for den udvortes Verden? vi vide jo nu dog, hvad vi ere for os selv og for hinanden, om der saa slet ingen Verden var til uden om os.«

»Ja visselig! - svarede Arnold henrykt og omfavnede den vidunderlige Skønne - nu skal Intet i Verden adskille os meer.«

»Tænk da heller ikke paa, hvad jeg spurgte dig om sidst - vedblev hun - jeg maatte sætte din Kjærlighed paa Prøve; men den holdt jo ikke Stand, du tvivlede paa mig, fordi du ikke begreb mig, du fordybede dig i dig selv og vilde see før du troede. Dersom du nu ikke vil tabe mig for evig, og dig selv med mig, saa følg herefter kun dit Hjerter iblinde, og slaa ikke Lyksaligheden ihjel, for at see hvoraf den bestaaer.«

»Siig mig kun een Ting, skønne Cordula! - spurgte Arnold - hvem var den smukke Yngling, som styrede, de vældige Gangere for din gyldne Karm? han saae jo ud som en liden Kjærlighedsgud, der førte Spandet for Cyprias Triumfvogn; men tager jeg ikke feil, saa har jeg seet ham før.«

»Det var min Page, den lille Floristan - svarede Cordula - jeg har den Yngling saa kjær som en Broder; du vil vist ogsaa elske ham høit, den lille Tusindkunstner, naar du lærer ham at kjende. Imorgen skal han male mig dit Aasyn, - føiede hun til med et Suk - at jeg dog kan se dit Billede tilbage, hvis du atter faaer isinde at tvivle paa mig og forlade mig.«

Det var allerede Aften; Maanen skinnede nu just frem mellem Buskene, og ligesom forklarede den skønne Cordulas Aasyn, idet hun med et sødt vemodigt Smiil svævede let ved Arnolds Side gjennem Skoven.

»Lad Himlen tilsammenføie os - udbrød Arnold - og intet Menneske skal adskille os; saae du det Stjernesked? skønne Cordula! det bekræftede mit Ønske.«

»Det var intet Stjernesked - gav den Skønne til Svar - det var en Raket fra min Slotshauge. Seer du ikke hvor vi ere? - see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Værk, han vil overraske os, seer jeg, med en lystig fantastisk Sommernatsfest.«

Nu saae Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et underfuldt Feeslot gjennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde sælsomme Lys, og lange dybe Valhorntoner klang vemodigt og ahnelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner og en glædelig Musik af Skalmeyer og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt

smykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkell i sin Haand, gjennem Skoven og strøede Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et forunderligt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne mens de sang, og Musikken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forelskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkell i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gjennem Skoven blandt den muntre Skare. Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimmel ilede de Kommende imøde og hilsende dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad men sælsom Stemning tumlede Arnold, med den skjønnede Cordula i Armen, hen i den store gothiske Riddersal midt i den ubekjendte formummede Skare, og det var ham ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et schakspearisk Skuespil: midt under den gladeste Dands stod Romeos Scene i Gravcapellet for hans Øine, og han havde Møje med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig sønderknusende Skjæbne stod formummet i Baggrunden, og truede at forvandle den 54 glimrende Riddersal, med de muntre brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvælving, hvor han i næste Øieblik stod ene ved sin Elskedes Marmørkiste, og tømte Kjærlighedsdødens bittersøde Kalk - »Nei, nei, ikke længer saaledes« lød en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op - og Cordulas søde Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forføiede sig nu til Slotshaugen, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille Øe, midt i en stille speilklar Søe, tog sig forunderlig deilig ud. Men hvad der glædede Arnold meest af Alt, hvad han her saae, var en høi skjønn Bygning, i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skjønneste Regnbuefarver, og med to store hundredarmede Lystestager, hvori de høie hvide Voxlys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skjønn smilende Chordreng, med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkende Floristans Træk, men i et yngre barnligere Aasyn. »Gjør mig nu fuldkommen lykkelig« - sagde Arnold og greb den skjønnede Cordulas Haand. Med et kjærlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Faklernes Skin, og under høitidelige Sange, knælede det skjønnede Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Øieblik den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: »Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?« - han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skjønnede Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbeens Billede, og i den Stilling, hun laae der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en underfuld løndomsfuld Marmorsphinx. - »Nei, du er intet Menneske, Cordula!« raabte han forfærdet og sprang op; i samme Øieblik sluktes alle Brudedefaklerne, Høialtret og Bruden forsvandt for hans Øine og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som neden under sig, sigte i en ligegyldig Tone: »De tabte deres Stok min Herre!« og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maaneskin, og havde tabt sin Stok ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stokken op og nu lod ham bringe den ved Vertens Pige. -

☒ »Har jeg ikke været ude idag« - spurgte han Pigen og søgte forgjæves at skjule sin Forvirring.

55

☒ »Det maa Herren da bedst vide selv - svarede Pigen og loe - men de Lærde har saa mange Ting i Hovedet, kan jeg tænke, at de ikke altid kan vide hvor de selv ere. Min Husbond siger rigtig nok, at han har seet Dem til Hest i Formiddags paa Veien til Skoven; men han maa have seet feil og taget en Anden for Dem; thi De har jo ingen Ridehest veed jeg, og har jo desuden siddet hjemme hele Dagen og skrevet.«

☒ »Troer hun jeg er forrykt, og ikke veed, hvor jeg selv har været?« -spurgte Arnold stødt og lod Pigen gaae, som fniste skalkagtig i det hun gik, og sagde halv høit: »naar han veed det selv, hvorfor spørger han da om det?«

☒ Det var underligt - tænkte Arnold - har jeg da været to Steder paa eengang? eller er Eventyret med min Ridetour og den skjønnede Cordula, som jeg indhentede paa Veien, og som jeg allerede var for Alteret med - skulde Alt det kun være en Drøm? Han tændte Lys og gik til sit Skriverbord, der saae han med Forundring det hele Eventyr skrevet med sin egen Haand; paa den sidste Side var Blækket endnu vaadt, og han tvivlede nu ikke paa, at han jo selv havde opdigtet det Altsammen, og havde saa levende sat sig ind i sit Eventyr, at det tilsidst var syntes ham virkelig Eller har mit andet Jeg maaskee været her og skrevet - vedblev han - mens jeg selv har været ude og oplevet Alt hvad her staaer? Jeg kan ikke længer blive klog paa mig selv - er jeg En eller To? og er jeg To, hvilken af de To er da mit virkelige Selv? - eller er jeg maaskee endog gal, og har kun enkelte *lucida intervalla*, hvori al min Lyksalighed synes mig Tant og Drøm? - Ak! skjønnede Cordula, - sukkede han nu - skal jeg da aldrig see dig uden i Drømme, eller naar jeg er gal, Gud give da, jeg aldrig maatte vækkes af min Drøm og aldrig komme til Fornuft i mine Dage! -

☒ Under saadanne Tanker lagde han sig endelig til Hvile, og drømte hele Natten fort om den skjønnede Cordula. Han syntes, at hun gik i den mørke Hauge ved Søen og ledte om ham og græd, og bebreidede ham hans Vantro og Mistillid. Arnold, Arnold! - syntes det ham, at hun sukkede - see, nu er jeg blevet for Dig, hvad Du endelig vilde have mig til, et Drømmebillede, en sælsom Skabning af Menneskekløgt, som ligger bleg og forstenet i det fremmede Land og spørger: Hvo er du og Hvo er jeg? - Da syntes ham, at det var i Ægypten han var; han saae de store Pyramider og Obelisker, og stirrede forundret paa de gaadefulde Hjeroglypher;

endelig saa han ogsaa en stor hvid 56 Marmorsphinx, som syntes ham var den skjønneste Cordula - og han vaagnede.

☒ »Da han slog Øinene op, stod der et ungt Menneske ved hans Seng, i hvem han ufeilbarlig troede at gjenkjende Pagen Floristan.

☒ »Undskyld mig min Herre! - sagde den fremmede Yngling - at jeg foruleiliger Dem saa tidlig! min Herskerinde Prindsesse Goldini har sendt mig til Dem, for at udbede mig Tilladelse til at afmale Dem.«

☒ »De vil nok sige Grevinde Cordula« - afbrød Arnold ham; men holdt strax inde igjen og gned sine Øine, for at see, om han ikke drømte endnu.

☒ »Jeg er Prindsessens Page« - vedblev Ynglingen.

☒ »Ja vist - svarede Arnold - jeg kjender Dem jo nok - jeg kjender dem jo nok ikke, vil jeg sige. Tag ikke ilde op - vedblev han - jeg er endnu ikke rigtig vaagen, som De mærker. Hvem er den Grevinde - eller Prindsesse vil jeg sige, som De taler om?«

☒ »En Dame, som interesserer sig meget for Dem, og maaskee kunde skaffe Dem vigtige Oplysninger om deres Fødsel og Herkomst naar De gunstigst vilde tillade«... her begyndte han allerede at gjøre nogle Træk med en Blyant i sin Tegnebog.

☒ »Var det ikke bedre, om jeg personligen fremstillede mig for Grevinden - sagde nu Arnold hurtig, og gjorde Mine til at staae op, men undsaae sig derved for den Fremmede - jeg vilde gjerne lære den ædelmodige Dame at kjende, som tager saa megen Deel i min Skjæbne; maaskee ogsaa en Sammenkomst kunde oplyse Et og Andet fra igaar - hvad jeg vil sige - fra min Barndom, mener jeg - det er jo om min Fødsel og Herkomst, Grevinden vil give mig Oplysning.«

☒ »Ganske rigtig, min Herre! men incognito, og derfor er det, Prindsessen ikke ønsker at see Dem selv endnu; men deres Skikkelse og livagtige Billede.«

☒ »Hvad siger De - afbrød Arnold ham urolig - mit livagtige Billede, mit andet Jeg vil hun see; ja saa - det treffer De maaskee bedst, naar jeg er ude; - forstaae mig ret, min Herre! jeg mener kun, at jeg ligner mig selv meest, og naar De har mig, saa har De ogsaa mit livagtige Billede. Jeg ønsker ikke heller, at see det skilt fra min Person, eller med andre Ord, min Herre, jeg ønsker ikke at see mig selv, det skee paa hvad Maade det vil, jeg mener naturligviis ved Penslen - Jeg har al Respekt for Konsten; men jeg har saa mine Aarsager derfor, det er en Grille, som De maa holde mig tilgode - Jeg mener, man kan 57 have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer, see, det er allerede to Væsner og to Tilværelser; blev man nu ovenikjøbet malet, saa blev man jo tre jeg haaber De ikke misforstaaer min Mening, og holder mig for en Fantast eller Sværmer - jeg skjætter kun ikke om at males mener jeg.«

☒ »De er allerede saa godt som malet - sagde den fremmede Yngling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort - Grundridset har jeg og Meer behøver jeg ikke, jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!«

☒ Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganske forsvundet og ingensteds at opspørge. Det var atter en besynderlig Casus - tænkte Arnold - det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr.

☒ Neppe havde han begyndt at skrive, førend hans Huusvert kom ind til ham, og var imod Sædvane saa høflig og ærbødig, at han neppe syntes at vide, med hvad Ærestittel han skulde benævne sin Tagkammergejæst, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

☒ »Plager Fanden Dem? Herr Vert - spurgte Arnold forundret - har De maaskee drømt inat, at jeg var en forvandlet Prinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Prindsessen og det halve Rige? det er fortidlig, Herr Vert, saavidt er jeg ikke kommet i mit Eventyr.«

☒ »Deres Høihed er saa naadig at spørge - svarede Verten og bøiede sig - De veed maaskee ikke endnu den store Lykke, der nylig er vederfaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn.«

☒ »Hvis saa er, saa er det vel ikke skeet saa nylig - svarede Arnold og loe - saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel.«

☒ »Uden al Tvivl, deres Høihed! men det har Ingen vidst førend idag - svarede den ydmyge Vert - og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa deres fyrstelige Blik og majestætiske Aasyn, samt deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Væsen, og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer.«

☒ »Derover skal De ingen Skrupler gjøre Dem, Herr Vert - svarede Arnold - dersom jeg ogsaa var en keiserlig

Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?»

»Tag mig det ikke unaadigt op, deres Høihed! men det er den 58 reene Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saae jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhengst, som Ingen ellers rider uden han selv -og hvo kunde saa fortrolig hilse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens kjødelige Broderdatter, den skjønnne Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?»

»De tager Feil, Herr Vert, reed jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Kjep, og taledede jeg med Nogen, saa var det vist med en Stokkeknep eller en Sphinx, eller i det allerhøieste med en Grevinde.»

»Deres Høihed er nu altid saa spøgefuld - sagde Verten - jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til deres underdanigste Tjeneste, baade med Huus og Hjem, Ære og Gods, Liv og Blod, Kone og Børn og Alt hvad Dem kjært er.« Derpaa gik Verten baglænds ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed ned af alle Trapperne.

Kommer nu Raden til de Andre, at være gale? - tænkte Arnold -eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid haft en Ahnelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget dygtigt selv, end om jeg nu kom til at gjelde for noget Glimrende i Verden. -Jeg troer, jeg løber min Vei fra denne uægte Ære - en naturlig Prinds - hvad Stort kommer der ud af? - ak! kunde jeg kun finde den skjønnne Cordula igjcn, slog jeg gjcrne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ak, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmaleon nu, jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gjøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld Og om det nu ogsaa skedte, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophidsede Indbildningskraft? - Nei, med os Forstandsmennesker er der Intet at udrette; kunde vi ogsaa fare levende til Himmels som Elias, vi vilde troe, det var en Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Vantro.

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gik. Han aabnede Brevet og læste: »Flye, Arnold, flye strax! om en Time er det forsildigt.»

Hvilken Advarsel - tænkte han forundret - Hvo forfølger mig og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige begribeligt; men 59 hvorfor flye, naar jeg ikke engang veed, hvad jeg flyer for? -jeg bliver, og vil dog see hvad der kommer ud af Det hører ogsaa til mit Eventyr, kan jeg tænke. Derpaa satte han sig til Skriversbordet.

En Time var neppe forløben, førend Døren foer op, og en Officier traadte ind, med en dragen Sabel i Haanden, og foreviste ham en Kabinetsordre, som befalede ham, ufortøvet at adlyde. Her hjalp ingen Indvendinger; han maatte strax følge med, og fik neppe Tid til at tage sine Papirer i Lommen. En lukt Vogn holdt for Døren og i et Øieblik var han ude af Stadsporten. Der sad han nu i et Hjørne af Kareten og overveiede sin underlige Skjæbne. Maaskee min Vert dog havde Ret - tænkte han - hvem uden en fyrstelig Person gjør man saadanne Ophævelser for? man frygter maaskee en Kronpretendent i mig, og hvis saa er, gjør man klogt i, at sætte mig fast; thi med det Gode opgiver jeg ikke mine Rettigheder. - Der foer nu med Eet saadan en heroisk Aand i ham, at det syntes ham en let Sag, at sætte sig i Frihed hvad Øieblik han vilde. Han gjorde allerede Mine til at ville afvæbne Officieren, som sad ligefor ham i Vognen, med den dragne Sabel i Haanden; men da denne mærkede sin Fanges Hensigt, slog han Skaadet fra Vinduet, og Arnold saae nu, at Vognen var omringet af bevæbnede Ryttere, og at Modstand altsaa var forgjæves. - »Siig mig kun Eet, min Herre! - sagde han nu til sin Vogter - hvem holder man mig for? og hvad har man egentlig isinde med mig?» »Man holder Dem for en Eventyrer - svarede Officieren - som ved en tilfældig Liighed med en vis afdød fyrstelig Person, søger at udgive Dem for ham og spille en vigtig Rolle her i Landet. Derfor bringer jeg Dem til den øde Grændsefæstning, min Herre! Dersom De virkelig er den Person, enkelte Sværmere holde Dem for, saa hører De netop hjemme der; thi der opgav den høie salig Herre sin urolige Aand, og der skal De, som hans tro Gjenfærd, have Lov til at spørge deres Livstid. Der kan De ogsaa uden Fare for Landet fortsætte deres Eventyr og give det saa glimrende en Ende, som De vil, paa Papiret.»

»Hvo har sagt Dem, at jeg skriver paa et Eventyr - raabte Arnold -og hvo har givet Dem Lov til, at tage Helten i mit Digt for en virkelig Person, og ovenikjøbet for mig selv?»

»Det er jo Dem selv - svarede Officieren koldt - og De holder dog vel Dem selv for en virkelig Person?» -

»Ja det er ogsaa sandt, forsaavidt har De Ret, min Herre! - men for Fanden, det er jo dog alligevel kun et Eventyr.»

»Nu vel, saa svarer det Eene jo til det Andet, eller synes denne Reise Dem ikke eventyrlig nok?»

»Jo, tilvisse, jeg har Intet at beklage mig over; jeg mærker nok, at alle Mennesker ere gale nuomstunder, og jeg selv maaskee med. Jeg har altid før klaget over, at der var formegen Forstand i Verden, og at det var Poesiens Død; nu har jeg da endelig faaet det, som jeg vilde, og dersom der nu ikke bliver en ordentlig Digter af mig, skulde jeg skee en Ulykke.«

Efterat Arnold havde kjørt Nat og Dag uden Ophør, holdt Vognen endelig stille, og han saae sig nu henført til en øde vild Egn, rundt omgivet af Taager og nøgne Klipper. Inderst mellem Klipperne ragede et gothisk Fangetaarn i Veiret, som paa alle Sider var omgivet af en steil Klippemuur og dybe uoverstigelige Grave. Skal jeg her indmures paa Livstid? - tænkte Arnold og en Gysen gjennemisnede ham; men han taug og adlød Nødvendigheden.

Man førte ham over en Vindebro og gennem tre store Jernporte. Da den sidste Port smeldede i Laas efter ham, blev et Skud løsnet paa den anden Side af Porten og han hørte noget efter Vognen rulle bort. Han saae sig nu eene i en snever mørk Forgaard, ligeover for det skumle Fangetaarn, hvorfra en gammel graaskjægget Mand kom ham langsomt imøde, med en Lygte i den ene Haand og en spændt Pistol i den anden.

»Skal du ogsaa den Vei« - spurgte Gubben og hævede den bevæbnede Arm; men dreiede tillige Lygten saaledes, at Skinnet faldt paa Arnolds Ansigt; idetsamme tabte han Pistolen, som gik af i Faldet, og Gubben laae nu paa sine Knæe uden at mæle et Ord og bævede for Arnold, som før et Spørgelse.

»Hvad skal nu det betyde? - spurgte Arnold - hvad holder du mig for? Gamle!«

»Ak, eders høisalige Høihed - svarede Gubben - jeg holder Eder for hvad I virkelig er, eller idetmindste har været. - Hav Barmhertighed med mig, og drei nu ikke Halsen om paa mig; jeg var jo nødt til at slaae Jer ihjel, Prindsessen befalte det jo.«

»Har Du nogensinde slaaet mig ihjel?« - spurgte Arnold og loe.

»Ja desværre, det veed eders høisalige Høihed bedst selv, og dengang loe I mig ikke ud; - hvormed kan jeg nu tjene eders Høisalighed?« -

»Spar Titulaturen - sagde Arnold - har du virkelig engang slaaet mig ihjel, som du jo bedst maa vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da skyde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig eengang? - Dog siig mig nu een Ting, Gamle! - reis dig kun og vær ved frit Mod! - hvad er det for en Daarekiste, man her har sperret mig ind i? thi at Du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret.«

»Gud give, her var en Daarekiste, Herre! - svarede Gubben - her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv.«

»Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindtil har gjort ved mig, saa er Morderhulen vel ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af, og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først, saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, kloge eller gale.«

»Jeg kommer mig igjen - svarede Gubben - eders Høihed er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; thi ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forhexet Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv« ...

»Tie stille med Drømme - afbrød Arnold ham - jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?«

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangefoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Aand, der gik bag efter ham, gennem de lange dunkle Taarngange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: »kom mig ikke for nær, eders Høihed! jeg har min Brødkniv endnu.«

Endelig kom de til en stor hvælvet Sal, med stærke Jerngittre for Vinduerne. Der stod et Bord med Skrivertøi, en gammel forgyldt Stol uden Ryg, og en Seng med røde Damaskes Gardiner, Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det 62 tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Værelset længe maatte have staaet saaledes øde.

»See, her er da eders sædvanlige Værelse - sagde Gubben, og tændte Voxlysene i de trearmede Lysestager, der stod paa Bordet - jeg havde aldrig ventet at see Jer igjen, før Dommedag; derfor seer her lidt

støvet og uordentligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Drømme. See, der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Næseblod eller Rust - det gaaer nok af i Vadsken - Godnat!« Derpaa gik den gamle Graaskjæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

»Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst - sagde Arnold - og saae paa det rødplettede Lagen. Han har dog sikkerlig myrdet et Menneske her engang, og troer nu i sit Galskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er faldet i Søvn. Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen.«

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Hvælving, og havde kun den eeneste Indgang. Paa Vægene saae han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studsede; thi det var ligesom han her saae sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Machbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind naar han var eene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

Goldini - tænkte han - det Navn har jeg jo ogsaa hørt før; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verten mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula ... Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igjen. Saameget er da vist - vedblev han ærgerlig og holdt sig selv i begge Øren - jeg, *Candidatus Philosophiæ* Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangefoged, og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at 63 jeg ikke imorgen igjen skal blande mine Drømme dermed, og være ligesaa gal, som igaar, og iforgaars, og alle de andre Dage.

Han tog nu sine Papirer frem og begyndte at skrive; men det var paa Eventyret igjen, og jo længer han skrev, jo underligere blev det for ham; det var ligesom Pennen løb af sig selv, mens han hengav sig til de forunderligste Forestillinger, om den ulykkelige Prinds, som her engang var myrdet - om den dæmoniske Prindsesse Goldini og om den skønne Cordula, som snart syntes ham en deilig Fee, der gik med ham til et Altar af Stjerner, i en dunkel underfuld Have; snart syntes det ham igjen, hun var en kold Marmorsphinx, som spurgte med gaadefuld Stemme: Hvo er du? tilsidst blev hun endogsaa til et frygteligt Uhyre, som sagde: jeg er Prindsesse Goldini - du faaer ikke Ro for mig, før du farer med mig i Afgrunden ...

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile; men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Henimod Midnat slumrede han dog ind et Øieblik, men vaktet strax efter af en susende Lyd og en kold Gysen foer over ham. Han slog Øinene op, og alle sex Lys vare slukte. Nu erindrede han sig at have seet et lidet Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaskee et Vindpust derigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand, og han heller ikke fornam mindste Trækvind Han forsøgte at slumre igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham, og fyldte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Veiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige Fornemmelse var forsvundet. Nu skinnede Maanen klart gjennem Vinduesgitteret; han saae hen mod Døren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saae et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. Er det den gale Fangefoged? - tænkte han - eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsseng du ligger? - eller er det dig selv, dit andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Plads, og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr? - Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stift paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjøndt forvildet Aasyn, og paa Panden var Blod Maanen skinnede underligt paa det sælsomme Dødningeansigt, og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Aasyn, saa livagtig, som saae han sig i et Speil; kun Blegheden og den 64 blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden, og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod Nu hævede den sælsomme Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen, og gav Arnold et betydende Vink, mens han pegede paa en hvid Rose i Panelet. - Meer saae ikke den bestyrkede Arnold; han sank udmattet tilbage, og kom først til sig selv henvend Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Øinene op, saae han Bordet omvæltet, og den gale Fangefoged stod ved hans Seng, med en gammel rusten Kniv i Haanden.

»Jeg kommer til at gjøre det om igjen, Herre - sagde den afsindige Gamle og fordreiede Ansigtet krampagtigt - Prindsesse Goldini vil ingen Ro lade mig have, og eders høisalige Høihed maa finde sig i, at dandse til Himmels endnu engang.« Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saae et virkeligt levende Menneske for sig; i et Øieblik var han ude af Sengen, havde Kniven i sin Haand, og den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrukne Ansigt

Han er dog galere end jeg - tænkte han -og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste. Derpaa tog han Nøgleknippet ud af den Gamles krumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og hjalp ham til Live. -

☒ Da den Gamle fik Øinene op og saae, han var bundet, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, satte han sig ganske sagtmodig ned, og sagde med et underligt Nik: »ja det skulde eders Høihed have gjort for længe siden, det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv, og jeg mine gamle Hænder rene.«

☒ Arnold lod den Gamle sidde, og eftertænkte denne Nats besynderlige Hændelser. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Vægen, skraas over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig, og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog sine Papirer i Haanden, og saae nu Alt det skrevet med sin egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt, eller virkelig troet at fornemme. Nu 65 vel - tænkte han - saadan maa det altsaa være, naar man er Digter; mit Eventyr gaaer rask fra Haanden, og naar det kun ikke gjør mig reent gal, inden det faaer Ende, saa vil jeg med alt dette prise mig ret lyksalig. - »Hør nu Gamle - sagde han til Fangefogden, og løste hans Hænder, efter at han først havde undersøgt, om han ingen flere Vaaben havde hos sig - nu er jeg Fangefoged her, og du er Statsfange, forstaaer du ikke nok det?«

☒ »Ja, det er godt at forstaae - svarede Gubben - I er mig, og jeg er Jer, det er en reen Sag, det kan En jo see med et halvt Øie, det er heller ikke mig, der har stukket eders Høihed ihjel, men det er Jer, gale Karl! der har stukket min Høihed ihjel - her slog den Gamle en høi Latter op - ja nu har I det saa godt - vedblev han - nu kan I see hvor rart det er, at være Fangefoged paa Prindsessens forhexede Slot.«

☒ »Er du den eeneste levende Sjæl her paa Slottet?« - spurgte Arnold.

☒ »Levende Sjæl? - gjentog den Gamle - det er et underligt Spørgsmaal - levende Kroppe er her nu slet ingen af, undtagen det skulde være en af os; men jeg er jo et Spørgelse nu, og om min Sjæl lever, ja det skal jeg sige Jer paa den yderste Dag.«

☒ Af ham faaer jeg nok aldrig et fornuftigt Ord, tænkte Arnold, og besluttede nu, selv at undersøge det mistænkelige Slot. Han laasede Døren efter sig for den forrykte Gamle, og gik med Nøgleknippet og Kniven i Haanden gennem de lange mørke Gange. Hvert Øieblik ventede han, at møde noget Usædvanligt og Dæmonisk; thi han troede nu dog næsten, at det var et forhexet Slot, han var kommet til. Han kunde ikke tilbageholde en vis ængstelig Følelse, som Forventningen om overnaturlige Begivenheder altid medfører; men Bevidstheden om, at det nu dog var Dag, uagtet der var mørkt i Gangen, og den Skarpsindighed, hvormed han før havde udfundet, at hans natlige Syn kun var et optisk Selvbedrag, og at alt det Eventyrlige, han hidtil havde troet at opleve, ingen objektiv Realitet havde; men kun var en subjektiv Ytring af hans Digtertalent - alt Dette gav ham Mod. For ganske at sikkre sig mod ethvert Anfald af forskruet Phantasie, tog han nu desuden sin Tilflugt til sin forstandige salig Pleiefaders Lærdom, som gik ud paa, at naarsomhelst man hørte nogen Lyd, hvis Aarsag man ikke kunde begribe, kunde man altid være temmelig sikker paa, at det var Rotter; og naar man saae Noget, som syntes Overnaturligt, var det enten Tyve eller forklædte Kjærestere, eller ogsaa drømte man, og lod sig bedrage af sin egen Fantasie. 66 Denne Filosofie havde Arnold ofte udleet tilforn; men nu syntes det ham dog onskeligt, at kunne redde dens Ære og holde al Ængstelse borte med dens solide Skjold. Han søgte derfor nu ogsaa at indprente sig disse Lærdomme som Troesartikler. Idetsamme hørte han en klagende Stemme, som af en Døende, tæt ved sig. - »Det er Rotter« - sagde han høit til sig selv, og gik videre. Nu saae han en Skikkelse, ligesom det Syn, han havde seet sidste Nat, bevæge sig langsomt foran ham i den lange mørke Gang, og ikke paa sædvanlig Menneskeviis, men svævende som en Skygge. »Det er en Tyv eller en forklædt Elsker - sagde han nu - dog hvad kan her være at stjæle? og hvem kan her være at elske paa et øde Fjeldslot, hos en gammel forrykt Fangefoged, der lever som et Dyr i sin Hule? det er altsaa et Billede, min egen Phantasie foregjøgler mig; nu velan! som saadant vil jeg da behandle det, og hvis det er mit eget Aandsfoster, behøver jeg ingen Complimenter at gjøre. »Stop, min Søn! - raabte han nu - eller hvad det er, du hedder, du Skabning af min ophidsede Indbildningskraft, som spadserer der foran mig i min brune Frakke! hav den Godhed at sige mig hvem du egentlig er?« Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om til ham, og han saae nu atter sit eget Aasyn, som i et Speil. »Om Forladelse, min Herre! - sagde han nu lidt forvirret og bukkede - De skulde dog aldrig være en vis *Candidatus Philosophiae* Hr. Arnold, som jeg hidindtil i min Uskyldighed har holdt for mig selv?« -

☒ »Din Tvillingbroder var jeg« - svarede Skikkelsen og forsvandt. »Nei nu bliver det alt for galt - sagde Arnold - tør et lumpent Fantasiebillede, som jeg selv har skabt, et usselt Skyggeværk uden Kjød og Blod, saa fripostig fordriste sig til at paastaae, han er i Familie med mig, det maatte jeg dog selv vide bedre. Men Gud give, det var min Petter eller endogsaa min Tvillingbroder - vedblev han noget ængstelig - saa var det dog ikke mig selv - og en Tvillingbroder har jeg dog virkelig havt engang, det har jeg selv engang hørt af min Amme; men dermed er jeg lige klog, og veed ligesaa lidt hvem han er, som hvem jeg er.« Nu var han ved Enden af Gangen og stødte paa en Dør, som ikke var lukket i Laas; han aabnede den og traadte ind i en stor lys Sal, hvor der paa Vægene hang en lang Række Billeder af fyrstelige Personer. Det var lutter kronede

Hoveder og næsten Alle havde de deres Dronninger ved Siden; Somme havde endogsaa flere. Den, som var yderst i Rækken, hang imellem to deilige Qvinder, hvoraf kun den paa høire Side bar en Krone, men den paa venstre Side 67 havde to smaa Drengbørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at ville tilhylle Børnene for Dronningens Øine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Malenet en dunkel Skikkelse, med en Dolk i den eene Haand og en Maske i den anden, og paa Masken syntes han med Forundring at gjenkjende den skønne Cordulas Ansigt. - Hvorledes, tænkte han, hører dette Billedgallerie maaskee med til mit Eventyr? - Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skønne Cordulas Billede; men med et Slør for Ansigtet, hvorigjennem han dog tydelig kunde gjenkjende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilsløret Billede; men hvori han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Aasyn. Idetsamme sprang Døren op og Floristan traadte ind. »Følg med mig - sagde Pagen - og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Øieblik er hun her og vil blænde dig med den fortryllende Maske. Forlang ikke at vide meer, men følg mig!«

»Ei, ei, Hr Tusindkonstner - sagde Arnold - skal jeg træffe Dem her; Jeg forstaaer ikke ret Meget af hvad De siger mig der, og endnu mindre af Alt, hvad der er hændet mig siden jeg førstegang havde den Fornøielse at see Dem; imidlertid skal De have Tak, hvis De vil hjælpe mig ud af dette Vilderede. Men Billedsalen her kan jeg ikke forlade saa hastig. Den skønne Grevindes Billede der, maa jeg see noget længer paa; det skal vel være mig selv, som hænger der ved hendes Side? eller er det maaskee min Hr Fetter eller Tvillingbroder, vil jeg sige - mig synes han har en Krone paa Hovedet; det er godt, den Karl er halv usynlig, saae jeg ham rigtig igjen, blev jeg nok reent forrykt. Det er ellers et underligt Indfald, Hr Page, at male Folk med Slør paa, det giver dem noget skyggeagtigt og spøgelsemæssigt, som ordentlig gjør En ængstelig, og hvorfor skal den skønne Cordulas Aasyn være mig tilhyllet? vel veed jeg, hun er en hemmelighedsfuld Sphinx, men jeg elsker hende dog usigelig ...«

»Saa see hende da ganske og følg mig saa strax!« - sagde Floristan mens han rakte Haanden i Veiret og ligesom drog Sløret tilside. Den skønne Cordula smilede nu i al sin Skjønhedsglands til den henrykte Arnold, som midt i sin Glæde dog ikke kunde andet end forundre sig over, at et malet Slør lod sig ligesaa let drage tilside som et virkeligt.

»Kom nu! - afbrød Floristan ham - her er intet Øieblik at spille.«

68

»Lad mig først see lidt endnu - sagde Arnold bønlig og kunde ikke rive sig bort fra det fortryllende Billede. - Ogsaa et Blik endnu paa dette - vedblev han og pegede paa Moderen med de to Børn paa Skjødet - det er formodentlig et Slags Allegorie, men Allegorier kan jeg ikke lide for min Død, jeg forlanger heller ingen Forklaring derover. Siig mig kun hvem den dunkle Figur er der i Baggrunden med Dolken og Masken; det skal vel være Melpomene; men hvorfor ligner Masken min skønne Grevinde? og hvorfor har Moderen det ængstelige Blik og de to ligestore Børn? thi det skal dog vel være en Madonna? jeg vilde idetmindste ønske, hun var det; Intet uden den skønne Cordulas Blik kan drage mig bort fra dette fromme moderlige Aasyn ...«

»Men kom dog! - raabte Floristan - dersom De dvæler et Øieblik endnu, seer De aldrig den skønne Cordula meer ...«

»Hvorledes? du vil bringe mig til hende, velsignede Yngling - raabte Arnold og faldt Floristan om Halsen - før mig hvorhen du vil, jeg følger dig strax. Men det er sandt, den forrykte Gamle maa jeg dog først lukke ud, ellers hungrer han jo ihjel derinde - bie lidt, jeg kommer strax igjen.« - Derpaa løb han tilbage i den mørke Gang, for at lukke den Gamle ud af Hvælvingen; men forvildede sig i Mørket og kunde ingensteds finde nogen Dør. Der faldt nu ogsaa adskillige underlige Tanker ham ind, om hvo det Gjenfærd kunde være, han havde holdt for sig selv, og hvo han selv igrunden var, siden hans Billede hang tilsløret mellem Konger og Fyrster. -

»Det er forsildig - lød nu Floristans Stemme efter ham - vogt dig for Melpomene! hun kommer.« Hvad skal nu den Snak betyde - tænkte Arnold - at bede en Digter vogte sig for den tragiske Musa - jeg veed jo dog, Muser og Gratier ingen Skade gjør os nuomstunder; men kunde jeg kun finde den forhexede Dør! -

Endelig fandt han Døren, og da han traadte ind i Hvælvingen, saae han den ulykkelige Gamle, bleg som en Døende, med sønderrevne Klæder og afrevne Haar, knæle ved Sengen og bade Blodpletterne paa Lagenet med sine Taarer, medens han bestandig gned derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord - Dette Syn bevægede Arnold til Medynk. »Fortvivl ikke, Gubbe! din Synd kan vel tilgives dig« sagde han og lagde Haanden paa det iisgraa blødende Hoved. Da reiste den Gamle sig, saae paa ham med et underligt Smil og nikkede: »I vil ikke lade eders høie Blod komme over mit Hoved - sagde han - nu vel, 69 saa kom da, jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke længer forholde Jer hvad Eders er med Rette.« Derpaa gik han hen til Panelet, hvor en hvid Rose var malet, der trykte han paa en hemmelig Fjær og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han en kort Stav, og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre, og satte endelig Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjelve hvad var. »Gak nu

med Fred - sagde Gubben -og glæd Jer i eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil; jeg er saa alligevel i hendes Kløer; men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig, at I ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.«

»Du er fri, Gamle,« sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at treffe Floristan igjen og iile med ham til den skønne Cordula. Men idet han traadte ind i Salen, vare de maledede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvor hen han vendte sit Blik, saae han kun et eeneste Billede, men tusindfold fordoblet, og som rørte sig og levede: det var ham selv, i en prægtig Kongedragt med Septer og Krone. Han mærkede nu, at alle Vægene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før - tænkte han - kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende ... Men nu begynder jeg vist at drømme igjen - vedblev han - hvorledes er jeg blevet Konge? det er dog vel aldrig igjen et Kapittel i mit Eventyr, som jeg nu maaskee sidder hjemme paa mit Tagkammer og skriver? - Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Aasyn han ufeilbarlig troede at gjenkjende den skønne Cordula. »Hvad seer jeg - raabte Arnold og sank for hendes Fødder - Cordula, min Brud, min evig elskede Brud!«

»Din Dronning, hvis du har Mod« - svarede den Skønne, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte funklende Øine, og tændte en Attraa i Arnolds Hjerter, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Machbeth paa den sælsomme Hede, da de rædsomme Søstre hilste 70 ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skønne Cordulas Aand i dette fortærende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henrivende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelsesfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. »Ja skønne Cordula - raabte han - bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være - det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod -«

»Ja Blod vil det koste - svarede den Skønne - men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde og den skal vorde din.«

»Uimodstaaelige!« - raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høihed, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun dandse til Helvede med Nogen her, saa er det med mig.« I samme Øieblik saae han den gale Fangefoged styrte i Armene paa den Skønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saae nu den gamle Fangefoged dandse lystig hen ad Gulvet med den forrykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte baade Septer og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De før mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.« Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Vei til den skønne Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forhexede Slot.

»Hør nu, Floristan - sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet 71 taus og alvorlig - nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsfange eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjelder for det eller ikke. Andet end sig selv, kan Ingen jo heller blive, om han ogsaa tusinde Gange bilder sig det ind og hele Verden siger han har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidst mærker jeg, eller, hvad der er endnu værre, kommer i Fandens og hans Oldemoders Klor; thi jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Prindsesse Goldini var en forførerisk Djævel, som med den skønne Cordulas Maske vilde lokke mig i Afgrunden. Maaskee har jeg ogsaa dromt det Altsammen; det kommer igunden ud paa Eet; men at den herlige fortryllende Verden, hvori den skønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lykkelige Timer med hende - at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistegal.«

»Ret saa - sagde Floristan og rakte ham sin Haand - troe paa din Lykke og den er dig nær.«

»Hvo du saa er, skønne Yngling - vedblev Arnold - enten du er et Menneske som jeg, eller ikke, saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Djævelindes Tjeneste, af hvis Hexeslot du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula, ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og

Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden - til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl eene finder Fred og Lyksalighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.«

»Her seer du allerede hendes Slot - sagde Floristan - men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?«

»Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium - raabte Arnold henrykt - og spørger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Hvo er jeg? - see, da vil jeg pege op paa Himmels Stjerner og sige: der kan du læse det, jeg veed det ikke, jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Eet veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grændseløst og skal elske dig i Evighed, skønne Ubegribelige!«

»Amen! - sagde en sød velbekjendt Stemme, og den skønne Cordula fløi i hans Arme - nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede, og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere.

72

Dæmonen er forsvundet, som bar Skikkelsen, Navnet og den blændende Glands, og gjaldt for mig i den blinde Verdens Øine; men mig skal Ingen see, uden den, som troer paa mig og elsker mig, uden at forstaae mig. Ikke har du drømt, min Elskede, dit Eventyr er sandt og virkelig oplevet; det er ikke opfundet af dig paa menneskelig Viis, men skabt i dig og ved dig af andre og mægtigere Aander. Din urolige Tvillingbroders vildfarne Aand, i hvem du troede at see dit eget Væsen og hvis forfængelige Drømme fandt saadan Samstemning i din Sjæl, at de nær havde ført dig Dæmonerne i Vold, han er nu kommet til Klarhed og Fred; thi Skatten er hævet og forsvundet, som bandt hans forvildede Sjæl til det Forgjængelige.«

»Siig mig ikke mere, skønne Cordula - afbrød hende den henrykte Arnold -jeg veed Nok og vil ikke vide Meer; dig har jeg jo nu og der mangler Intet meer i min Lyksalighed«

Solen var allerede gaaet ned og Fuldmaanen skinnede klart gennem Træerne. Nu rullede Cordulas skønne velbekjendte Guldkarm frem mellem Buskene og det lykkelige Brudepar besteg den, hvor paa Floristan greb Silketømmerne og styrede de vælige Gangere gennem den dunkle Skov til det prægtigt oplyste Slot.

Der modtog dem atter de dansende Ynglinger og Piger med Krandsene og de flammende Brudetakler ligesom sidst Paa Slottet modtog dem ogsaa et talrigt Selskab, hvori Arnold nu gjenkjendte mangen Ven og Broder i Aanden, som han i lang Tid ikke havde set De modtog ham Alle med inderlig Glæde og lykønskede ham, som den skønne Cordulas Brudgom.

I Haugen steg atter den muntre Glædesild op fra Øen i den speilklare Søe, og i Lunden funkede Høialtret med de tusinde Stjerner.

Haand i Haand gik Arnold og den skønne Cordula til Alteret. Da hun nu knælede andagtsfuld ved hans Side og rakte ham den elfenbeenshvide Haand, mens hun hævede de skønne betydningsfulde Øine mod Himlen, da syntes hun ham vel atter et overjordisk ubegribeligt Væsen, der liig en gaadefuld Sphinx laae Haand i Haand med ham for den Eviges Throne; men han gruede ikke meer for det herlige Syn, en høi ahnelsesfuld Glæde opfyldte hans Hjerte, og det var som en Engel hvidskede dybt i hans Sjæl, med Floristans velbekjendte Stemme: lyksalige Eventyrer! du vandt dog Prindsessen, og hendes er Kronen, naar al Verdens Herlighed er Tant og forfængelig Drøm.

73